

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτάκι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λστ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐρυκίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 32

Οἱ Ἀριστεῖς Ταξιδευτοὶ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.)

Ν' ἀκούατε τὴν Καίτην, τί φωνεῖ ἐβαλεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ὅταν ἀνεγνώρισεν τὸ παιδί, πῶς εἶχε νὰ ἰδῇ ἐξ ὀλόκληρα ἐτη!... Ἀλλὰ καὶ εἰκοσι ἀνεγνώρισαν, αὐτὴ θ' ἀναγνώριζεν ἀμέσως τὸν πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας... Δὲν ἀναγνωρίζονται εἰ ἀνθρώποι μὲ τὰ μάτια, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν!

— Ἐσὺ 'σαι, ἐσὺ, Τζῶν! ἐπανελάμβανε, ἐνῶ ἐσφιγγε στὴν ἀγκυλιά τῆς τὸν νεαρὸν μαθητὴν.
— Ναί, ἐγώ, καλὴ μου Καίτη... ἐγώ!

Καὶ τότε παρενέβη ὁ γέρος.
— Καλέ, δὲν εἶνε δυνατόν, Καίτη... Δὲν μπορεῖ αὐτὸ τὸ πηληκάρη νὰ εἶνε ὁ Τζῶν!

— Ναί... αὐτὸς εἶνε...
— Μά... ἐγὼ εἶμαι, σὰς λέγω! Ὁ Τζῶν Χόβαρτ!

Καὶ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εἰποῦν περὶ σότερα!

Μετ' ὀλίγον, προβαίνουν οἱ σύντροφοι τοῦ Τζῶν Χόβαρτ, καὶ ἀγκυλιάζουν καὶ αὐτοὶ τοὺς δύο γέρους.

— Ναί... ἐπανελάμβανε ὁ Τωνὴς Ρενώ... ἡμεῖς, καλέ, εἰμαστέ... Δὲν μας γνωρίζετε;

Τοὺς ἐξήγησαν τότε ὅλα, καὶ τοὺς εἶπαν διατὶ ὁ «Γοργός» εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν Δομινίκαν... ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν γρατὰν ἀραπίαν καὶ τὸν ἄνδρα τῆς! Ἀπόδειξις, ὅτι ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς των ἦτο δι' αὐτοὺς... Ὡς καὶ ὁ Πάτερσων ὁ ἴδιος δὲν ἤδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ ἐσφιγγεν ἐγκαρδιώτατα τὰ χέρια τῶν δύο γερόντων!

Τότε ἤρχισαν πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν οἱ ἐνθουσιασμοὶ τῆς Καίτης διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς! «Καλέ, πῶς ἐμεγάλωσε!... Πῶς ἄλλαξε!... Καὶ τί ὠρατὸ πηληκάρη! Τὸν ἀγ-

κάλιαζε... τὸν ἐφιλοῦσε... ἔχυνε ποτὰμι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴν συγκίνησίν τῆς.

Καὶ ὁ γέρος ἀκόμη ἀμφέβαλλε!

Τοὺς εἶπαν τότε πῶς ἐπερνοῦσεν ἡ οἰκογένεια Χόβαρτ στὴν Ἀγγλίαν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὰ παιδιά, τὰ κορίτσια... ὅλα λαμπρά! Καὶ συγὰ ἀνέβησαν στὴν ἐπιβίαν των τὴν Καίτην καὶ τὸν ἄνδρα τῆς... Δὲν τοὺς εἰχαλλήθησιν ἡσυχία. Ὁ Τζῶν μάλιστα τοὺς εἶχε φέρῃ ἐπίτηδες ἀπὸ ἓνα ὠραῖον θῶρον. Τέλος ἕσον καιρὸν θὰ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ «Γοργός»,

δὲν θὰ ἄρῃεν ὁ Τζῶν οὔτε πρῶι οὔτε βράδῃ χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς φιλήσῃ.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐδέχθησαν οἱ ἐκδρομεῖς ἀπὸ ἓνα ποιηράκι ρώμι τῆς Ἰαμαϊκῆς, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῶν δύο γερόντων...

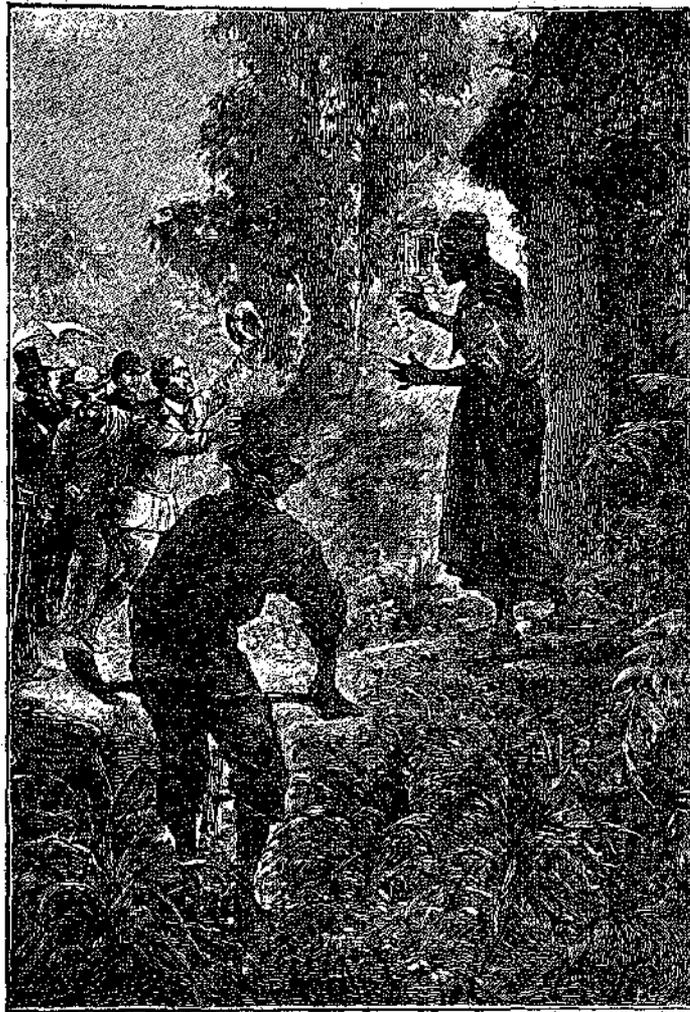
Ἐκαμαν καὶ εἰς τὴν Δομινίκαν τὰς ἐκδρομὰς των οἱ φίλοι μας. Ἀνέτηκαν μάλιστα καὶ εἰς τὸ βυθόν, τὸ ὅπιον φέρει τὸ περιεργὸν ὄνομα Διαβολάκος. Ἀπὸ τὴν κορυφὴν του, τὸ βλέμμα ἐκτείνεται εἰς ὅλην τὴν νῆσον, ἐπὶ ἐξοχῆς κα-

λῶς καλλιεργημένης, ἥτις ἐξασταλλεῖ σημαντικὸν εἰσόδημα ἀπὸ τὰ ἐμπορίων τῶν ὀπωρικῶν, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐσόδων τὰ ὅποια ἔχει ἡ νῆσος ἀπὸ τὸ θεῖοφι καὶ τὰ καφεόδενδρα.

Τὴν ἐπιούσαν, οἱ νεαροὶ ταξιδιώται ἐπεσκέφθησαν τὴν Πόλιν τῶν Καλάμων.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ «Γοργού» εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἥτοι τὴν 26 Ἀυγούστου. Ἐνῶ λοιπὸν οἱ νεαροὶ μας περιηγήται ἔκαμναν τὸν περιπάτον των εἰς τὴν παραλίαν, πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς πόλεως, ὁ Τζῶν Χόβαρτ ἐπήγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Καίτην.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐστρεφε νὰ εἰσελθῇ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς που εἶνε καθετοὶ πρὸς τὴν προκυμαίαν, τὸν ἐπλησίασαν ἓνας ἄνθρωπος πενηντάρης περίπου, ναυτικὸς συνταξιούχος, ὁ ὅποιος

• Ἐσὺ 'σαι, ἐσὺ, Τζῶν! • (Σελ. 249, στήλ. α'.)

τω είπε δεικνύων πέραν τὴν «Γοργόν» :

— Εὐμορφο καράβι, μικρέ μου κύρια, καὶ ὁποῖος εἶνε ναυτικός χαίρεται νὰ το βλέπῃ.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ, καὶ τόσο καλοτάξιδο καράβι, ἔστιν καὶ εὐμορφο... Ἐταξείδευσε περίφημα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἕως τὰς Ἀντίλλας.

— ὦ ! τὸ γνωρίζω... ἀπήντησεν ὁ ναυτικός, καθὼς γνωρίζω καὶ ἔλας ὅτι εἶσθε υἱὸς τοῦ κ. Χόβαρτ που εἶχεν στὴν ὑπηρεσίαν του τὴν γρηῃ-Καίτη καὶ τὸν ἄνδρα τῆς...

— Μπα ! τοὺς γνωρίζετε ;

— Εἴμεθα γείτονες, κύρια Τζῶν.

— Λοιπὸν, πηγαίνω νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω, διότι αὐριο ἀναχωροῦμεν...

— Τόσο γρήγορα ;

— Μάλιστα... Ἐρχομαι ἀκόμα νὰ πάμε στὴν Μαρινίκαν, τὴν Ἀγίαν Λουκιάν, τὴν Βαρβάδος...

— Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω... Μά, δὲν μου λέτε, κύρια Τζῶν, ποῖος κυβερνᾷ τὸν «Γοργόν» ;

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων.

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ; ... ἐπαλλάξιν ὁ ναυτικός, Μά, τὸν γνωρίζω ! τὸν γνωρίζω !

— Τὸν γνωρίζετε ;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἐρωτᾷ ἂν τον γνωρίζῃ ὁ Νεδ Μπέτλαρ... Καὶ βέβαια, τὸν γνωρίζω... Ἐταξείδευσε μαζί στα πηλαγὰ τῶν Ἰνδιῶν, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια... μὲ τὸ «Νορθούμπερλανδ»... ἔπου ἦταν ἀρχαρχὸς τότε, — ἕνας ἄνδρας καμμιὰ σαραντάρια χρόνων, δὲν εἶνε, θαρρῶ ;

— Ἐπάνω κάτω, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ.

— Διγάκι κοντὸς καὶ χονδρὸς ;

— Ὅχι, μᾶλλον ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος...

— Μὲ κόκκινα μαλλιά ;

— Ὅχι... μαύρα.

— Περιέργον !... ἐξώναζεν ὁ ναυτικός. Καὶ ἔμως τον ἐνθουσιάζει, σὰν νὰ τον βλέπω ἐμπρὸς μου...

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ, ἀφοῦ τον γνωρίζετε, γιατί δὲν πηγαίνετε νὰ τον ἴδητε ; ... θὰ χαρῆ πολύ, εἰταν σφιχτὸ τὸ χέρι ἐνὸς παλαιοῦ συντρόφου...

— Αὐτὸ σκεπτεύω νὰ κάμω, κύρια Τζῶν.

— Καὶ πρέπει νὰ πάτε σήμερα, ἀμέσως μάλιστα, διότι ὁ «Γοργός» πρόκειται νὰ φύγῃ αὐριο πρωτὶ-πρωτὶ.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, κύρια Τζῶν ἐννοεῖται... δὲν θὰ τον ἀφίσω νὰ σαλπάρῃ χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν καπετάνιο του.

Ἐχωρίσθησαν. Ὁ Τζῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐξοχικὸν τμήμα τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ ναυτικός ἐπήδησεν εἰς μίαν λέμβον καὶ ἐπράβηξε κατὰ τὸ τρίστιον.

Ὅταν ἐφθάσεν εἰς τὴν δεξιὰν σκάλαν τοῦ πλοίου, ὁ Κόρτης, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἔσπευσε νὰ τον ἐρωτήσῃ :

— Δι' ἵστροφο, τί γυρεύεις ἐδῶ ;

— Νὰ μιλήσω τοῦ πλοίαρχου Πάξτων.

— Τὸν γνωρίζεις ; ... ἠρώτησεν ὁ Κόρτης, ἀνήσυχος πολὺ.

— Ἄν τον γνωρίζω, λέει !... Ἐταξείδευσε δύο χρόνια μαζί στον ὠκεανό...

— Ἄ ! ἀλήθεια... Καὶ τί τον θέλεις ;

— Καὶ θέλει ρώτημα ; ... Νὰ κουβεντιάσω λιγάκι μαζί του, πρὶν μὲς φύγῃ... Πάντα εἶνε εὐχαριστικός, ἀμα ἀνταμόνη κανεὶς τοὺς παλαιούς φίλους, δὲν εἶν' ἔτσι, σύντροφε ; ...

— Ὅπως το λές, καὶ εἶνε !

— Λοιπὸν, ἀνεβαίνω...

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων δὲν εἶνε μέσα αὐτῇ τῇ ὥρᾳ...

— Ὅα τον περιμένω.

— Περιττόν... Ὅα ἐπιστρέψῃ πολὺ ἀργὰ τῇ νύχτᾳ...

— Ἄτυχος εἶμαι ! εἶπεν ὁ ναυτικός.

— Ναί... ἀλήθεια πολὺ ἄτυχος !

— Αὐριο... ἔμως... πρὶν σαλπάρῃ τὸ καράβι.

— Ἴσως... ἂν ἔχῃς τόση διάθεσι.

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἂν ἔχω διάθεσι νὰ ἴδω τὸν πλοίαρχον Πάξτων !... Μὰ καὶ οὐτὸς θὰ ἔτρεχε νὰ με ἴδῃ, ἂν το ἤξευρε πῶς εἶμαι ἐδῶ...

— Δὲν ἀμφιβάλλω... ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Κόρτης.

— Εἰδοποίησέ τον λοιπὸν, σύντροφε, ἔτι ὁ Νεδ Μπέτλαρ... ὁ Νεδ Μπέτλαρ τοῦ «Νορθούμπερλανδ» ἦλθε νὰ τον χαίρηται.

— Δὲν θὰ λείψω...

— Λοιπὸν... αὐριο μὲ τὸ καλό ; ...

— Αὐριο !

Καὶ ὁ Νεδ Μπέτλαρ ἀβάρησε τὴν βάρκαν του καὶ ἐπίστρεψεν εἰς τὴν προκουμζιαν.

Μόλις αὐτὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ Κόρτης διηυθύνθη πρὸς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τον ἔκαμιν ἐνήμερον εἰς τὰ διατρέχοντα.

— Εἶνε φῶς φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ ναυτικός τον ἐγνωρίζε, τὸν πλοίαρχον Πάξτων... εἶπεν ὁ ἀρχιπεριττής.

— Καὶ εἶπε θὰ ξαναγυρίσῃ αὐριο τὸ πρωτὶ ! ἐπρόθεσεν ὁ Κόρτης.

— Ἄς ξαναγυρίσῃ ! Δὲν θὰ μας εὐρῆ πλέον ἐδῶ !

— Μά, ὁ «Γοργός» πρόκειται νὰ φύγῃ εἰς τὰς ἐννέα μόλις, Χάρρη...

— Ὁ «Γοργός» θὰ φύγῃ τὴν ὥρᾳ ποῦ πρέπει νὰ φύγῃ ! ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. Ἀλλά, οὔτε λέξιν νὰ μὴν ἀκούσουν γι' αὐτὴν τὴν ἐπισκεψὴν οἱ ἐπιβάται...

— Ἐννοεῖται, Χάρρη ! Ἀδιάφορον ἔμως... ἐγὼ θ' εἶδνα τὸ μερικὸ μου ἀπὸ τὸ κομπόδεμα, γιὰ νὰ φεύγαμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ νερά, ἔπου ὄλο ἀναποδιές μᾶς τυχαίον !

— Ἀκόμα δεκαπέντε ἡμέρες ὑπομονὴν καὶ φρόνησιν, Κόρτη, καὶ ὄλα θὰ τελειώσουν !

Ὅταν ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐπίστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον, ἡ ὥρα ἦτο δέκα τῆς νυκτός. Ὁ Τζῶν Χόβαρτ εἶχεν ἀποχαιρητήσῃ τὴν γρηῃ-Καίτη καὶ τὸν σὺζυγόν τῆς. Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί φιλιὰ καὶ μὲ τί χαιρετισματα τὸν ἐφόρτωσαν διὰ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἶχαν κουρασθῆ πολλὴ ἐκείνην τὴν ἡμέραν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργού». Δι' αὐτὸ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθοῦν εἰς τὰς κουκέτας των καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, ἔταν ὁ Τζῶν Χόβαρτ ἠρώτησεν ἂν ἦλθε κανένας γέρας θαλασσινῶν, λεγόμενος Νεδ Μπέτλαρ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ δώσῃ γνωριμίαν τοῦ πλοίαρχου Πάξτων.

— Μάλιστα... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης, ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος ἦτον ἔξω εἰς τὸ λιμεναρχεῖον...

— Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ Μπέτλαρ θὰ ξαναγῆ αὐριο, πρὶν σηκώσω μεν τὴν ἀγκυραν ;

— Ἐταὶ τοῦλάχιστον εἶπε... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ καρὲ ἀνηχώσεν ἀπὸ τὰ πλέον βροντοφώνη-ρουχαλίσματα, τὰ ὁποῖα ἤμπορούσε νὰ τονίσῃ ὁμιλος ὑπερβάδων τόσον κουρασμένων ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐπρώτεως τὸ βαρυτονίζον φῶσμα τῆς ἀναπνοῆς τοῦ κ. Πάττερσων.

Δὲν ἤκουσαν λοιπὸν καθόλου οἱ ἐπιβάται τοὺς κρότους τῆς ἀπάρεσως, ἔταν, κατὰ τὰς πρὸς τὸ πρωτὶ, ὁ «Γοργός» ἀνοίξε τὰ πανιά του διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ.

Καὶ, μετὰ ἐξ ὥρας, ὅταν ἐβγήκαν εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ εἶδαν ὅτι εἶχαν κί ὄλας ἀπομακρυνθῆ πέντε ἢ ἕξ μίλια ἀπὸ τὴν Δομνίκαν, ὁ Μάγγος Ἄνδερς καὶ ὁ Τωνῆς Ρενῶ δὲν ἐκρατήθησαν χωρὶς νὰ φωνάξουν :

— Μπα ! ἐφύγαμε ;

— Ἐκαμαν πανιά χωρὶς ἐμᾶς ; ... ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς.

— Ἐφοβήθηκα μὴν ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄφισα νὰ μου φύγῃ ὁ ἀπὸγειος ἀνεμὸς τῆς νυκτός.

— Μά, αὐτὸς ὁ καίμενος ὁ Μπέτλαρ ποῦ εἶχε τόσην ἐπιθυμίαν νὰ σὰς ἴδῃ, πλοίαρχε Πάξτων ; εἶπεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ.

— Ἄ ! ναί... ὁ... ὁ Μπέτλαρ...

τὸν θυμοῦμι... κάποτε ἐταξείδευσε μαζί, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ... Δὲν ἤμποροῦσα δυστυχῶς νὰ περιμένω.

— Πῶσο θὰ λυπηθῇ ὁ καίμενος ! εἶπεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ ! Ἄν καὶ δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ σὰς ἀνεγνωρίζεν...

Ἐλεγε πῶς εἶσθε κοντόχονδρος, μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια...

— Μπα ! τὸν γέρο-ξεχασμένο ! περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρη Μάρκελ.

— Καλὰ λοιπὸν ἐκάμαμε κ' ἐσαλπάρημε, ἐφιθύρυσεν ὁ Κόρτης εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ναυκλήρου.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ ἄμα σου συμβαίνουν τέτοια, ἐκλειδύεις τὴν ἀλυσίδα καὶ πρῶτὰς στὸ φῶντο τὴν ἀγκυρᾶ, ἐν ἀνάγκῃ !

(Ἐπεσε συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΚ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΦΟΥ τὸ ἦνρξ εἰς τὸν δρόμον, ἀδέσποτον καὶ σχισμένον χωρίζον γράφη ν καὶ χωρὶς διεθύνειν, νομίζω δι' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ το κάμω ὅ τι θέλω. Καὶ τὸ δημοσεῖω.

Πρόκειται δι' ἐν γράμμα, τὸ ὁποῖον κάποιος μικρὸς Ἀθηναῖος ἔστειλεν ἢ ἐπρόκειτο νὰ στείλῃ πρὸς φίλον του ἀποδημοῦντα. Δὲν εἰξεύρω τίνεστι ἂν τὸ χαρτὶ ποῦ ἦνρξ ἦτο σγέδιον ἐπιστολῆς πρὸς ἀντιγραφὴν, ἢ ἂν ἦτο αὐτῆ ἢ ἐπιστολῆ, ἐγκαταλειθῆσα ἡμιτέλης καὶ ἀρπαγῆσα ἀπὸ τοῦ ἀνέμου... Ἡ τὸχῃ τῆς δὲν μὰς ἐνδιαφέρει μὰς ἐνδιαφέρει μόνον τὸ περιχόμενόν τῆς, καὶ ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα.

«... Σὲ μακαρίζω, διότι ἐφυγες ἀπὸ τὴν σκοτισμένην λαύραν τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ παραθερίσῃς εἰς τὴν δρασε-ράν σου ἐξοχὴν. Τί ὠραία πού θὰ εἶσαι ἐκεῖ ἔπάνω εἰς τὰ βουνά ! Ἡ ἐπιστολὴ σου δὲν μου λέγει πολλὰ πράγματα, — ἀλήθεια, διατὶ τόσον λακωνικός ; — ἀλλ' ἀναγινώσκω μεταξὺ τῶν γραμμῶν καὶ φαντάζομαι ἔλην τὴν θερινὴν σου εὐτυχίαν.

«Μ' ἐρωτᾷ πῶς περνῶ. Εἶγε ! ἡ ἀγροτικὴ εὐτυχία δὲν σ' ἔκαμιν ἐγώ-στην ὥστε νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται πλέον διὰ τοὺς ἄλλους. Μὴ νομίζεις ἔμως ὅτι κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυχῆς, μολονότι καταδικασμένος τραγικῶς διὰ διέλωλ τὸ θε-ρος εἰς τὴν κάμνον τοῦ ἄστους... Ἀλ-

ως τε μὴ λησμονῆς, διὸ τὸ ἄστὺ εἶχει τὰ προκτεῖα του καὶ... τὰ ἀσειά του.

«Ἐπειδὴ τὸν χειμῶνα ἠγχακάσθημεν νὰ ταξείδευομεν εἰς τὴν Εὐρώπην χάριν τῆς υγείας τοῦ μπαμπᾶ, ἀπαρσίσθη νὰ μὴ ταξείδευομεν καὶ τὸ κλοκαῖρι, χάριν οικονομίας. Ἐκρεπα νὰ εἶπω ἀνα μὴ ταξείδευομεν μακρῶς» διότι μὴ πως δὲν ταξείδευομεν καθημερινῶς ; Πότε εἰς τὸ Φάληρον, πότε εἰς τὴν Κηφισσίαν, πότε εἰς τὰ Πατήσια, μίαν φορὰν εἰς τὴν Σαλαμίνα καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὴν Αἴγινα. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι σχεδὸν πάντοτε ἐπανερχόμεθα αὐθημερὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου με περιμένει τὸ ζεστό μου κρεββατάκι, — φεῦ, πολὺ ζεστόν ! — καὶ ἡ στρατιὰ τῶν αἰμαθῶρων κωνῶπων, ἡ ὁποία ἐνεδρεῖται τὸ θῆμά τῆς.

«Συλλογιζόμενος αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν, προσπαθῶ νὰ βραδύνω δὴ τὸ δυνατὸν τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Εὐτυχῶς ὁ μπαμπᾶς καλῆς μαιμᾶ δένμου χαλοῦν τὰ σγέδια, καὶ ὡς νὰ θέλουν νὰ νανταμείψουν τὸ ἄριστα, τὸ ὁποῖον φέτος ἐπῆρα διὰ πρῶτην φορὰν, μὲ πέρνουν πάντοτε μὲ ζι τῶν τὸ βράδυ, ὅπου πηγαίνου καὶ ὅπου δὲν πηγαίνου. (Αὐτὸ ἀληθεῖαι κυριολεκτικῶς, διότι ὅταν δὲν πηγαίνου πουθενά, μένω κ' ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτι τὸ βράδυ μόνος μου δὲν βγαίνω ποτέ.)

«... Ἄ, φίλε μου ! Ἐρχομαι εἰς τὰς Ἀθήνας μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχετε βέβαια εἰς τὰ βουνά σας. Πρῶτον εἶνε τὰ γλυκίσματα, τὰ παγωτά, οἱ γρηνίτες καὶ τὰ μούς, διὰ τὰ ὁποῖα τριπλαίνομαι. Ἐπειτα εἶνε αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάτρα, τὰ θεάματα. Καὶ φέτος εἶνε τόσα πολλά, ποῦ δὲν εἰξεύρομεν ποῦ νὰ πρωτοπάμε. Θεάτρα θέλεις ; μέτρα : Ἀθηναῖον, Ἀλάμπρα, Νέα Σικηνή, Νεάπολις, Παντοπόλου. Ἀφίνω τὸν Ἀρνωτὴν μὲ τοὺς σκύλους του, ἀφίνω τοὺς διαφόρους Φασουλῆδες, ὅπου κάποτε συχναίξει ὁ καλλίτερος κόσμος. Εἰς τὸ Φάληρον παίζει Ἰταλικὸς θίασος, καὶ χορεύει ἡ Ταραντέλλα, ἡ ὠραία ἐκαίνη ταραντέλλα, ποῦ τόσον μὰς διασκεδάει πέρυσι εἰς τὴν Ἐκθεσίαν. Εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καθὲ βράδυ εἶνε κινηματογράφος... διαρεάν... εἰς τὸ Ζάππειον κλείουν πυροτεχνήματα εἰς ἔλα διὰ τὰ καρνεβὰ ὀρχήστραι, μουσικαὶ καὶ φωνογράφοι. Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Πηντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ πηντοῦ ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ.

«... Προχθὲς ἔδλεπα τὴν ἀνταλὴν τῆς σελήνης ἀπὸ τὸν Ἰμπετῆν. Τί ἐκτακτὸν καὶ... πρῶτο φανερὸς θεάμα. Ἀλήθεια, μὲ τοὺς τόσους ἤλεκτρικὸς ἡλίους ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, κοντεῦομεν νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ φεγγάρι. Σὺ πάντων εἰς τὸ βουνόν σου, θὰ κοντεῖς νὰ λησμονήσῃς ὅτι ὑπάρχει ἤλεκτρικὸν φῶς. Ἀλλὰ τί ἔξοχα φησιὰ

θεάματα ἀπλοαμβάνεις ! Μία ἀνατολή, μία δύσις, θὰ σὲ ἀποζημιώσουν βέβαια δι' ὄλας τὰς φαντασμαγορικὰς τῶν θεατρῶν καὶ τῶν κινηματογραφέων, τὰς ὁποῖας στερεῖσαι. Βλέπεις, καθὲ διαμονὴν ἔχει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Αἱ Ἀθηναῖως θερινὴ διαμονή, ἔχουν πολλὰ κατὰ : ζέστη, σκόνην, λειψυδρίαν, ἐνομοκα, μικρόδια, ξέδρω κ' ἐγὼ ; Ἄλλ' εἰς ἀντιστάθμισμα, πόσα εἶνε καὶ τὰ ὑπὲρ ! Δι' αὐτὸ σοῦ ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ νομίζῃς πῶς εἶμαι τελείως δυστυχῆς, ἐπειδὴ παραθερίζω φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ὑπάρχουν ἡμέραι, ὦρα καὶ στιγμαί, ποῦ θεωρῶ τὸν εαυτὸν μου εὐτυχίστατον.

«... Ἡ μεγαλύτερῃ μου ἐντοῦτοις ἀπόλαυσις εἶνε τὸ θαλάσσιον λουτρὸν, ποῦ κάμνω ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. Σεῦρετις πόσον ἀγαπῶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ κολυμβεῖ. Ἐχω κίμη ἕως σήμερα εἰκοσι λουτρά. Ὅς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς, θὰ γίνου σαράντα.

«Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ εἶπω ; διὸ μελετῶ ; δι' φωτογραφίω : διὸ πηγαίνω μὲ τὸ ποδήλατο ; Καὶ αὐτὰ γίνονται ἄλλα... ὄχι μὲ μεγάλην ἐντασίαν. Ἡ κινικὴ ζέστη παραλῖσι τὴν δραστηριότητά, καὶ περιμένω νὰ δροσίση ὀλίγον διὰ νὰ ξαναρχίσω τὰς σοβαρωτέρας καὶ τὸς κοπιωδεστέρας ἀσχολίας. Πρὸς τὸ παρὸν ἰδρῶν, διαβάζω εὐχάριστα βιβλία καὶ εἰσοκεδάζω. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι τὸ ἄριστα μου δίδει ὄλον τὸ δικαίωμα...»

Τῶρα δὲν μένει παρὰ νὰ ὑπογράψω ἐγὼ, διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀντιγραφῆς.

Σὰς ἀσπάλομαι ΦΑΙΛΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ

Θὰ διασκεδάσω, ναί, μὲ τοὺς συντρόφους [μου] τοὺς πιὸ ἀγαπητούς, — μὲ τὰ βιβλία μου, Μεσ' τὸ γραφετὸ αὐτὸ ποῖνε γιὰ μένα λαμπρότερο ἀπ' τὸ πιὸ λαμπρὸ παλάτι.

Μὲ τοὺς παληοὺς σοφοὺς καὶ φιλοσόφους καθὲ ὥρα ἐκεῖ μέσα κουβεντιάζω. Καὶ πότε πότε βασιλεῖς μεγάλους φέρνω κοντὰ μου καὶ μιλῶ μαζί τους.

Τὲς πράξεις τους συγίζω καὶ τὰ λόγια [τούς], Τὲς ἀδικεῖ τους νικεῖ κατὰ κράν. Καὶ ἀφοῦ τοὺς κρίνω, μὲ τὴ φαντασία μου Τάγάματά τους στήνω καὶ ἐσπῆνω.

Κ' ἔπειτα σκέπτομαι : ἀξίζει νὰ παυθῆσω Αὐτὴ τὴν ἡσυχὴν διασκεδάσαι ἀπ' ἐμπρὸς [μου] Καὶ ἀληθινὴ χαρὰ νὰ παραιτήσω Γιὰ τὲς ἀβέβαιας μεταπτώσεις τοῦ κόσμου, [Ἐκ τῶν τοῦ Ἀγγέλου ποιητῆ François Beauvoisi] ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΚΕΙΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΕΝΑ ΚΟΡΤΣΑΚΙ ΑΠΟ ΠΑΕΤΑ

Ἐπέρασαν ἀπάνω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, — ἕνας σωτὴς αἰὼν!

Ὁ φίλος μας ὁ Σπουργιτάκης, ἐλευθερὸς μέσα στὸ δωμάτιον, γυρίζει, ξαναγυρίζει καὶ στρήφογυρίζει, μὲ ὄρος πολὺ περιέργον, δλόγυρα σὲ ἕνα κοριτσάκι πολὺ περιέργον ἐπίσης: μὴ μικρούλα κουκλίτσα, ποῦ ἐκεῖνο τὸ πρῶτὴν ἔχάρισαν στήν Ἄννα.

Ἡ κουκλίτσα αὐτὴ ἔχει χρυσά μαλλάρια, φορεῖ ἕνα ὠραῖο σκουφάκι, ἔχει προσωπάκι ὀλοστρόγγυλο καὶ ροδοκόκκινο, πάχουλα χεράκια καὶ ποδαράκια, κόκκινα παπουτσάκια, τόσο δὲ μικρούλα σὰν σταφυλόρρωγες, καὶ φορεματάκι ἄσπρο μὲ μαδιές βούλλες. Μοιάζει πολὺ μὲ τὴν κυρά του, ἐκτὸς μόνον εἰς τὰ μάτια. Τῆς κουκλίτσας τὰ μάτια εἶνε μαῦρα, ὅπως τὰ δικά του μάτια — τοῦ κ. Σπουργιτάκη.

— Πρόσεξε μὴν τὴν σπάσης, λέγει στήν Ἄννα ἡ μητέρα της· σπάζει πολὺ εὐκόλα, γιὰτὶ εἶνε ὀλη κατωμένη ἀπὸ πᾶστα.

Ὁ Σπουργιτάκης τὸ ἀκούει, καὶ... πετᾷ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Μία μικρούλα κουκλίτσα...

Ἀνοίγει, νά! τόσοσὸ τὸ στομάχου!... Ἐνα κοριτσάκι, ἀπὸ πᾶστα ἄσπρη καὶ ροδοκόκκινη, εἶνε ἐμπρὸς του... Ὁ ζάχαροπλάστη βέβαια θὰ τὸ ἐξόμωζε ἔτσι, γιὰ τὸν κύριον Σπουργιτάκη!... Τί νόστιμο γλύκισμα ποῦ θὰ εἶνε!...

Καὶ πλησιάζει, πηδηχτὸς καὶ γελαστός.

— Μπα! τί νόστιμο ποῦ εἶνε! λέγει ἡ Ἄννα, ἀμὰ εἶδε τὸ συμπλεγμα τῆς κούκλας καὶ τοῦ σπουργίτη.

Ἦσαν, ἀλήθεια, γιὰ ζωγράφισμα!

Ὁ Σπουργιτάκης ἀρχίζει καὶ δαγκάνει, καὶ προσκαθεῖ νὰ μασήσῃ τὰ χεράκια τῆς κούκλας... Τί σκληρά που εἶνε!... Χωρὶς ἄλλο τὴν ἐκα-

ράφηρε ὁ φούρνος τὴν πᾶστα... Καὶ δαγκάνει δυνατώτερα.

— Σπουργιτάκη! Τί κάνεις αὐτοῦ; Ἀντὶ νὰ τὴν φιλήσῃς, ἐσὺ τὴν δαγκάνεις, τὴ Αἰλέττα;

Ἡ Ἄννα γελᾷ καὶ σηκώνει τὴν κουκλίτσα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔπου τὴν εἶχε καθισμένην, καὶ τὴν βάζει στήν ἀγκαλιά της νὰ κοιμηθῇ... Τὰ μικρούλα βλέφαρα σφαλοῦν τότε καὶ κρῶδουν τὰ μαῦρα ματάκια.

Τὰ χάνει ὁ Σπουργιτάκης. Καλέ, ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, ποῦ ἔλεγαν τάχα πᾶς εἶνε ἀπὸ πᾶστα, εἶνε ζωντανό, ἀφοῦ ἀνοιγοσφαλᾷ τὰ μάτια του!...

Βλέπει τὴν Ἄννα πού το κρατεῖ στήν ἀγκαλιά της, καὶ το χαί.

Ἡ Ἄννα τὸν κακιωμένον δέσει, καὶ το ναννουρίζει—καὶ θυμώνει ὁ κύριος. Κάθεται καὶ κάμνει τὸν κακιωμένο, καὶ ἀγριοκυττάζει.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΗ

Ὁ στρατηγὸς Ροβέρτος Λη, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς στρατηλάτης καὶ διοικητὴς τῆς πολιτείας Βιργίνιας, ὁστις διακρίθη κατὰ τὸν Ἑνωτικὸν πόλεμον τοῦ 1864, ἔταξαιδευε μίαν ἡμέραν μὲ τὸν τροχιόδρομον. Εἰς ἕνα σταθμὸν, μία γραία μὲ πτωχικά ἐνδύματα ἀνέβη εἰς τὸ βαγόνι, τὸ ὅπολον ἦτο γεμάττον ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ πολίτας. Ἡ γραία ἔφθασεν ἕως τὴν ἄκραν τοῦ βαγονίου ζητοῦσα νὰ εὕρῃ θέσιν νὰ καθῆσθαι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσηκώθη πρὸς χάριν της.

Ὅταν τέλος ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸν στρατηγόν, αὐτὸς τῆς ἐπρόσφερε τὴν ἰδικὴν του θέσιν. Ἀμέσως τότε ὄλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάται ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ δώσουν τὰς θέσεις των εἰς τὸν στρατηγόν.

— Ὅχι, κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Λη· ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ μίαν ἀδύνατην καὶ γραίαν κυρίαν, δὲν ὑπάρχει οὔτε δι' ἐμέ.

Καὶ ἔμεινε ὀρθός. Ἀλλὰ τὸ περιέργον εἶνε ὅτι ὄλοι οἱ ἐπιβάται, σιγά-σιγά, ἔσπευσαν νὰ φύγουν τότε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βαγόνι, ὅπου ἔμειναν μόνον μὲ τὴν ἑνὴν ἐνδύσαν ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ γραία.

Τοῦς εἶχεν ἐντροπιάσῃ τὸ μάθημα τοῦ Λη.

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΒΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν βεράνδαν τοῦ πύργου, ὁ Μάριος, ἡ Ἄγνη καὶ ἐγώ, τῆς «εἶχε περάσῃ» ἐντελῶς τῆς ἀδελφούλας μας.

— Νὰ μὴν το ποῦμε τῆς μαμμᾶς καὶ τῆ μαλώσῃ, τὴν καϊμένη τῆ Φρόσω! μᾶς εἶπε.

— Δὲν θὰ το ποῦμε!

— Πᾶμε τώρα νὰ τῆ βροῦμε, νὰ φιληθῆτε καὶ ν' ἀγαπήσετε... ἐπρόσθεσεν ὁ Μάριος.

Ἀλλὰ ἡ Φρόσω δὲν ἐραίνετο πούθενά. Ἠρωτήσαμεν τὰ ἄλλα παιδιὰ, ἂν τὴν εἶδαν· ὄχι! Ἀνέβηκα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν της· τίποτε!

— Κάπου θὰ εἶνε κρυμμένη, μέσα στὰ δένδρα, παρατήρησεν ὁ Μάριος. Ἀφήστε με, νὰ πάγω μόνος μου νὰ τὴν φέρω.

Καὶ ἐξέκίνησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ὅπου τὰ πορτοκαλόδενδρα ἦσαν πυκνότερα. Κάποτε κάποτε ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν του, εἰς διαφόρους ἀποστάσεις ἀπὸ τὸν πύργον.

— Φρόσω!... Φρόσω!...

Ἡ Ἄγνη μετ' ὀλίγον μὲ ἄρισε, κ' ἐπῆγε νὰ παίξῃ μὲ τὸν ἀγαπημένον τῆς Πέτρον, τὸν δίδυμόν της ἀδελφόν. Ἐγὼ ἐκάθησα εἰς τὴν βεράνδαν, καὶ ἐπεριμένα...

Εἶνε ἐπάνωγινος νὰ σημειώσω ἐδῶ, ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς διηγήσεώς μου συνέβησαν χωρὶς νὰ ἦμαι ἐγὼ παρούσα, αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς. Τὰ διηγοῦμαι λοιπὸν ὅπως τὰ ἤκουσα κατόπιν ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἀπὸ τὰ ἀδελφία μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη μου τὴν Ἰδιαν. Ἐτσι καὶ εἰς τὴν περιστασίαν αὐτὴν ὁ συνδυασμὸς τῶν πληροροσιῶν των μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθῆσω τὸν Μάριον εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Φρόσως.

Τὸ προαἰσθημά του δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσῃ. Τὴν συνήτησε πραγματικῶς εἰς τὸ σκιερώτερον σημεῖον τοῦ κτήματος. Ἐπείκετο ὀρθῶς, μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ ἀκοιμισμένο εἰς τὸν κορμὸν ἐνδὸς δένδρου, καὶ ἐπάνω της τὸ χεῖρ τῆς ἐστήριξε τὸ μέτωπόν της. Ἡ μαῦρη φούστα τῆς ἦτο γεμάτη χρώματα, καὶ τὰ μαλλιά τῆς ξέπλεγα ἦσαν ριγμένα στοὺς ὄλους της.

Ἐστάθη ὁ Μάριος εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων, καὶ τῆς ἐφώνησε: — Φρόσω, τί κάνεις αὐτοῦ;

Ἐστρεψέ: ἐκείνη, καὶ, μόλις τὸν εἶδε, ἔκκμην πτερὰ τὰ πόδια της. Ἐστρεψε μὲ δὴν τῆς τὴν δυνάμειν νὰ φύγῃ καὶ ἐφύγε πολλὴ γρήγορα εἰς τὸν λαχνόκητη δρόμον.

Ὁ Μάριος δὲν ἐστρεψε νὰ τὴν φθάσῃ.

« Ἄς τὴν ἀφίσω, ἐσκέρθη, χωρὶς νὰ τὴν ξαναγωνιάσω » ἀμὰ ἰδὼν ὅτι ἀδιαφοροῦ δι' αὐτὴν, μόνη τῆς θὰ γυρίσῃ. »

Ἐσηκολούθησε λοιπὸν ἡσυχά-ἡσυχά τὸν δρόμον του. Ἐβγαλε τὸν σουγιά του, ἔκοψε μιά ἴσιχ βέργα ἀπὸ ἕνα δένδρον, καὶ ἤρρισε νὰ τὴν πελαξᾷ καὶ νὰ τῆς βγάλῃ τὸν φλοῖον.

Ἡ Φρόσω τὸν ἐβλεπε ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε σταθῆ διὰ νὰ ξαποστάσῃ ἀπὸ τὸ τρέξιμον. Τὸν ἔβλεπε, καὶ τῆς ἐφάνετο πολὺ συμπαθητικὸ ἄγριον. Ὅπως μοῦ ἔλεγε μόνη τῆς ἀργότερα, — ἀπὸ πολὺ μικρὸ κοριτσάκι ἡ μόνη τῆς ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἔχῃ ἀδελφία ἢ τουλάχιστον συγγενεὶς τῆς ἡλικίας τῆς διὰ νὰ τῆ καὶ νὰ παίξῃ μαζί των. Εἰς τὴν Βλαχίαν δὲν εἶχε κανένα τέτοιον φίλον ἢ καϊμένη, καὶ ἀπὸ τότε πού ἔχασε τὴν μητέρα της, ἠσθάνετο δι' ἡτο δλομύναχη εἰς τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ, δταν πρωτοεἶδε τὴν Ἄγνην μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάρια τῆς καὶ τὸ γλυκὸ προσωπάκι τῆς, τόσοσὸν ἐγοητεῖθη ὥστε ἀμέσως τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν κάμῃ ἀδελφὴν της.

Ὁ Μάριος δὲν ἦτο ἴσῃσον εὐμορφος σὰν τὴν Ἄγνην, ἐφάνετο ὅμως δυνατὸς καὶ καλὸς. Ἀχ! νὰ ἴσαστε νὰ τὸν εἶχε ἀδελφόν της!

Δὲν ἔφυγε αὐτὴν τὴν φορὰν, δταν τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ. Ἐφώσε μόνον τὴν φωνὴν τῆς, μόλις ἐκεῖνος ἐσταμάτησε καὶ ἔκαμνε δι' ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὴν κορυφὴν μίαις λεμονιάς.

— Ἄν θέλῃς μὲ ποῦ τῆς τίποτε, ἔλα κοντά μου! τοῦ ἐφώνησε.

— Ὅχι, ἀπήντησε ὁ Μάριος· ἐσὺ πρέπει νὰ ἔλθῃς. Σὲ περιμένω ἐδῶ, νὰ σε πάρω ἀπὸ τὸ χεῖρ, νὰ πάμε στὸ σπίτι.

— Δὲν ἔρχομαι! Δὲν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ!

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ Μάριος. Καὶ ὁ σουγιάς του εἰς ἔργον. Ἡ βέργα σιγά-σιγά ἐκαθάρισθη ἐντελῶς καὶ μετεβλήθη εἰς κομψότατον ραβδάκι. Ἡ Φρόσω ἐκύτταξε ἀπὸ μακρὰν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν τοῦ Μαρίου, καὶ ἤρρισε νὰ ζηλεύῃ. Ἐπεισμως μάλιστα, ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὴ, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ κτήματος, ἐκάθητο κ' ἔκλαιε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, τὰ φτωχόπαιδα, εἶχαν διάθεσιν νὰ πικίζουν, καὶ νὰ κάμνουν βέργες ἀπὸ τὰ δένδρα της.

— Μάριε! ἐξαναρώνησε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά.

— Περὼν! ἀπήντησε ὁ Μάριος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Θέλω νὰ μου δείξῃς τί κάνεις αὐτοῦ!

— Ἐλα νὰ το 'δῆς μόνη σου!

Ἦνα σιωπὴ, καὶ νέον πείσμα τῆς Φρόσως. Πάλιν ὅμως αὐτὴ πρῶτῃ ἐξαναρώνησε:

— Μάριε! Θὰ μοῦ τῆ δώσῃς ἐμένα, ἀρχίστημ' αὐτῆ τὸν Μάριον στὲς ζυλιές,

αὐτὴ τῆ βέργα; Φαίνεται πολὺ καλὴ! Ὁ Μάριος ἐπαίξε μὲ τὴν βέργα τὴν ἐλύγισε, ἐμαστίγυνε μὲ αὐτὴν τὸν ἄερα, σὰν νὰ ἐκατέβαλε σπαθίαι εἰς ἀόρατον ἔχθρον.

— Ἄν σ' ἀρίσῃ, ἔλα μόνη σου νὰ τὴν πάρῃς!

— Ὅχι! ἐσὺ νὰ μοῦ τῆ φέρῃς!

Καμμία ἀπάντησις. Ὁ Μάριος ἔκαμνε μετ' ὀλίγον δι' ἐβαρβήθη ταχά τὴν βέργαν, τὴν ἄρισε νὰ πέρῃ ἐμπρὸς στὰ πόδια του, ἐκατέβαλε τὸ καπέλλο του στὰ μάτια του, διὰ νὰ μὴν τὸν κάψῃ τὰ χα ὁ ἥλιος, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρια του καὶ ἐστήριξε τὴν ράχιν του εἰς ἕνα μεγάλο δένδρον.

Ἡ Φρόσω δὲν ἐκρατήθη περισσότερον. Ἐκαμνε ἀρκετὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος του.

— Μὴν εἶσαι κανὸς, καίμνε! τοῦ ἐφώνησε.

— Τί τρέχει πάλιν;

— Ἐλα καὶ σὺ πιδ ἐδῶ!

— Οὐδὲ βῆμα!

— Μὰ γιὰτί; μὰ γιὰτί;

— Φρόσω, σὲ περιμένουν στὸ σπίτι... Ἐλα λοιπὸν, σὰν κορὸ κορίτσι, νὰ πάμε. Μὴν κάνῃς τρέλλες!

— ὦ! Μάριε! εἶπεν ἡ Φρόσω, καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐξαδέλου τῆς ἦτο τόσοσὸν καλὴ, τῆς ἐβίδε τόσοσὸν θάρρος! Φωντάσου, ἂν ἦτον ἀδελφός της αὐτός, ἂν τὴν ἐκαίρνε ἀπὸ τὸ χεῖρ, νὰ πηγαίνον μαζί καὶ νὰ τῆ: μιλήσῃ εὐμύρρα στὸν δρόμον! Ἀλλὰ καὶ πάλιν, πρῶτος ἐξάδελφός της ἦτο ἡ διαφορὰ δὲν ἦτο μεγάλη. δι' αὐτὴν που δὲν εἶχε γνωρίσῃ ποτέ της τί θὰ πῆ ἀδελφικὴ ἀγάπη...

Ἐστρεψε κ' εὐρέθη δέπλα του.

— Νὰ 'μαι, ἦρθα... Μ' ἐκατάφερες...

— Δὲν εἶνε καλά αὐτὰ τὰ πεισματα, Φρόσω, τῆς εἶπε τότε ὁ Μάριος. Ἄν ἐξηκολούθησῃς ἔτσι, θὰ κάμῃς ὄλον τὸν κόσμον νὰ μὴν ἔχῃ μάτια νὰ σε 'δῇ... Ἐλα, φέρε τὸ χεῖρ σου νὰ πάμε στὸ σπίτι.

— Δώσε μου αὐτὴ τῆ βέργα! εἶπε ἡ Φρόσω.

— Παρακαλῶ! Καὶ δὲν τὴν παίρνεις μόνη σου;

— Κόττα ἐκεῖ εὐγένεια ὁ κύριος!

— Μὲ τὰ κακὰ καὶ σρελλὰ κορίτσια εἶνε περιττὴ ἡ εὐγένεια, διότι γίνονται χειρότερα! ἀπήντησεν ὁ Μάριος σοβρώτατα.

Ἐτκουψέ ἡ Φρόσω καὶ ἐσήκωσε τὴν βέργα. Ἐνῶ τὴν ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δὴν τῆς χεῖρα, ἠσθάνθη μίαν ἐσωτερικὴν ὀρμὴν — ὅπως μοῦ εἶπεν ἀργότερα —

— ἀρχίστημ' αὐτῆ τὸν Μάριον στὲς ζυλιές,

καὶ νὰ τὸν δέρνῃ, νὰ τὸν δέρνῃ, ὅς που νὰ ξεθυμάνῃ, καί, ἀφοῦ τὸν δείρῃ καλὰ καλὰ, νὰ τὸν ἀρχίσῃ ὕστερα στὰ φιλιὰ. Δὲν ἐτόλμησε ὅμως.

— Τί ἔχεις; τῆς εἶπε τὴν σιγμὴν ἐκείνην ὁ Μάριος· γιὰτί εἶνε κόκκινα τὰ μάτια σου;

— Ἄ! μὰ εἶσαι πολὺ σκληρὸς νὰ μοῦ λές γιὰ τὰ μάτια μου! Νά! ἡ ἀδελφὴ σου μ' ἔκοψε κ' ἔκλαφα! Ὁθελες νὰ μάθῃς κί' ὄλας γιὰτί ἔκλαφα. αἱ;

— Περιττὸν... τὸ γνωρίζω. Ἄλλῃ ἀνοησία κί' αὐτὸ ἐκ μέρους σου.

— Μὴν το λές, Μάριε, μὴν το λές ἔτσι! Κ' ἐσὺ θὰ κλαίγεις, ἂν ἦσουν σὰν ἐμένα... Τῆς εἶπα νὰ τὴν κάμω ἀδελφὴ μου, νὰ τῆς δώσω ὠραῖα ρούχα,

«Γιὰτί εἶνε κόκκινα τὰ μάτια σου;» (Σελ. 253.)

ὠραῖες κούκλες, καὶ διαμάντια ἀκόμα... νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ τὴν λατρεύω, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε! Τῆς εἶπα νὰ σε ἀφίσῃ ἐσὺς στή φτώχεια σας καὶ νὰ μείνῃ πάντα μαζί μου, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε, καὶ μοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ κακόλογα... Ἄ! τὸ κακοκόριτσο, πῶς το μισῶ τώρα!

— Δὲν ἔνεις δικαίον ἂν δὲν ἔκαμνε ἡ Ἄγνη αὐτὸ που ἔκαμνε, θὰ ἦταν σὰν τὸ ἔλαεινότερο γατάκι τοῦ κόσμου, — ἀπήντησεν ὁ Μάριος.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

— Μὰ δὲν το ἐννοεῖς; λοιπὸν κ' ἐσὺ, ἂν εἶνε δυνατὸν ν' ἀρίσῃ ἡ Ἄγνη τῆ μαμμᾶ καὶ ὄλα τὰ ἀδελφία της, γιὰ ποῖόν;... Γεὰ σεα, γιὰ ἕνα κορίτσι που

πρώτη φορά τὸ βλέπει σήμερα; ...
— Μὰ ἐγώ, ἀπήνητησεν ἡ Φρόσω μὲ διαταγῆν, ἔχω τόσα χρήματα καὶ ὠραία... πολὺ ὠραία πράγματα.

— Θαρρὲς λοιπὸν πῶς ἡ ἀγάπη μας ἀγοράζεται μὲ χρήματα, κυρία Φρόσω; Πολὺ κακὴν ἰδέαν ἔχεις γιὰ μᾶς, βλέπω... Ἐλα ἔμωσ τώρα, πῶς στὸ σπῆτι, καὶ μὴ ξανακάμῃς πιά τέτοιαις τρέλλεσι... ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀγαποῦν!

Ἀπλωσε τὸ μεγάλο μελαφρὸ χέρι του καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Φρόσως.

— Πᾶμε γρήγορα, τῆς εἶπε. Ἡ μαμμά θ' ἀνησυχῆ, τόσην ὠρα που λείπεις καὶ ἔπειτα, πρέπει ν' ἀγαπήσετε μὲ τὴν Ἀγνή...

Πόσην ἀνακούρσιον ἤσθάνετο ἡ Φρόσω, καθὼς ἐπεπατοῦσε χέρι-χέρι μὲ τὸν Μάριον! Δὲν εὗρισκε λέξεις διὰ νὰ μου το παραστήσῃ, διὰν μετὰ κατ' ἄρην πολὺν μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ τῆς.

Ἦτον ἓνα κεφάλι ἀκριβῶς ὑψηλότερὸς τῆς, καὶ αὐτὴ ἐγύριζε καὶ τὸν ἐκύριε μὲ θαυμασμόν.

— Ἦθελες ἐσὺ νὰ εἶσαι ἀδελφός μου; τῷ εἶπε, διὰν ἐφθασαίης τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίως.

— Ὡ! πρὶν ἀποφασίσω, πρέπει πρῶτα νὰ σε δῶ καὶ νὰ σε μάθω τί εἶδους κορίτσι εἶσαι...

— Τί κορίτσι εἶσαι!

— Δὲν εἶνε κακία αὐτὸ, Φρόσω. Δὲν ἀδελφίνεται ὁ κόσμος ἔτσι, ὡς που νὰ πῆς ἀμήν. Ἄς περάσουν μερικὲς ἡμέρες, καὶ τα ξαναλέμε. Τώρα πῆγαίνε στὴ μαμμά, πού σε περιμένει στὴν τάρτακα, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ σου σταίλω τὴν Ἀγνή, νὰ φιληθῆτε καὶ ν' ἀγαπήσετε.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ. Δροσερὸ ἀεράκι ἐφυσούσε ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Μεθάνων, καὶ ἡ βραδυὰ ἐπρομηνύετο ὠραιοτάτῃ. Ἡ μητέρα μας ἐκάθητο εἰς τὴν χαμηλὴν τάρτασαν τοῦ πύργου, μόνη τῆς, βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις.

Ὁ Μάριος εἶχε ἀτίσῃ τὸ χέρι τῆς Φρόσως καὶ ἀπμακρύνετο. Ἐτρεξεν ὀμῶς αὐτὴ, καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐλα, Μάριε, νὰ πᾶμε μαζί στὴ μητέρα σου... Ντρέπομαι νὰ πάγω μόνη μου. Καὶ ὕστερα, ἄμα δῶ τὴν Ἀγνή, θὰ τὴν φιλήσω χωρὶς ἄλλο. Καὶ κατόπιν, μὲ παίρνεις καὶ πηγαίνουμε καὶ βλέπομε τὸν πύργον, καὶ μὲ μαθαίνεις νὰ κάμνω ὅτι κάμνεις ἐσεῖς, γιὰτί θέλω καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι σὺν ἐσῶς.

Ἐχαμογέλασε ὁ Μάριος, καὶ τὴν ἐκύριε μὲ πολλὴν συμπάθειαν. Ἐπὶ τέλους τὸ ἀγριοκάταικο εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἡμερεύῃ...

— Μητέρα, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῶν, διὰν ἀνέβησαν εἰς τὴν τάρτασαν, ἡ Φρόσω θέλει νὰ σας μιλήσῃ. Ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν μοναξιά, ζεβόρετε...

Δὲν ἐχρηιάζετο περισσότερα ἡ μητέρα διὰ νὰ τὸν ἐνοήσῃ. Καὶ εἶνε πάντοτε τόσον καλὴ καὶ γλυκεῖα ἡ μητέρα μας, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε καὶ ἡ Φρόσω νὰ μὴν αισθανθῆ ἀκαταμάχητον ελπίν πρὸς αὐτήν. Ἠσθάνετο κοντὰ τῆς κατὶ τι, τὸ ὅποιον μόνον μὲ τὴν μητέρα τῆς εἶχε δοκιμάσῃ ἄλλοτε.

— Ὡ! εἶπε, ἄμα σὰς βλέπω, δὲν ὑποφέρω καθόλου ἀπὸ μοναξιά... Πῶς ἤθελα νὰ ἐμείναμε ἔτσι πάντα μαζί! ("Ἐπιταὶ συνέχεια")

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ

ΕΥΔΟΣΙΑ Χ. ΒΑΡΔΑΚΙΔΟΥ
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης
βραβευθὲν διὰ δημοφιλισμοῦ.
[Ἔθ. φυλ. 8 αὐτ. 70]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΑΡΩ
(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙ)

Εἰσέρχεται μὲ τὰς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ βάθει τὸ δάκτυλο ἐπάνω στὴ χεῖλῃ τῆς.

Σοῦς! (μὲ πυγμὴν φωνήν.) Κοιμάται... Τὴν ἔβαλα νὰ κοιμηθῆ στὸ κρεβατάκι τῆς τὰ μάτια τῆς ἔκλεισαν, καὶ ἐγὼ ἐβόησα ἔξω, σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐξυπνήσω.

(Ἐξάφρα τείνει τὴν ἀκοήν, καὶ κατόπιν ἀποστρέφεται μὲ ἀρηουχίαν πρὸς τὸ ἀκροατήριον.) Δὲν ἐβόησε, νομίζετε... Ἄ! ὄχι! ἐτρεῖς ἓνα ἐπιπλο... Πιχχνίγια μου! θὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴν ἀνησυχία μου! Ἡ Ραρῶ εἶνε ἄρρωστη, μὴ πολὺ ἄρρωστη! Σήμερον δὲν ἔφαγε, καὶ ἔχει τρεῖς μέρας πού δὲν ἀνοίξει τὸ στόμα τῆς νὰ μιλήσῃ. Τοῦ κάκου τὴν παρκαλιῶ, τοῦ κάκου τὴν φιλιῶ καὶ τῆς τῶς χίλια-δὴδ γλυκὰ καὶ κοκά, ἡ...

τὴ φοβερίζω πῶς θὰ τὴν τιμωρήσω αὐστηρά... Τίποτε δὲν ἀρελεῖ!
(Ἀναστενάζει.) Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ καταρῶγω στὰ σκεβρὰ μέτρα, καὶ νὰ σταίλω νὰ φωτιάξω τὸν ἔμπορο πού τὴν εἶχε πρῶτα.

(Μ' ἐκπληξίαν.) Πῶς; δὲν το ἔκαταλάβατε ὅτι 'μιλοῦσα γιὰ τὴν κοῦκλα μου, τὴ δεσποινίδα Ραρῶ, πού σφαλᾷ τὰ μάτια τῆς, καὶ κουνᾷ τὰ χεῖλη τῆς, καὶ λέγει ἀπαρμπᾶ καὶ ἀμαμμά... ἄμα εἶνε στὰ καλά τῆς!

Θέλετε, ἀφοῦ τώρα κοιμάται αὐτὴ, νὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς;

Ἦμουν μικρὸ παιδάκι ἀκῆμα. (Σταματᾷ λίγο.) Βέβαια... Δὲν ἦμουν παρὰ ἐννέα ἐτῶν. (Κάμνει σὺν τὴν ἐρωτοῦν.) Τώρα, εἰπατε; (Μὲ χαμᾶρι.) Τώρα εἶμαι ἔνδεκα καὶ κατ'...

Λοιπὸν, τὴν ἡμέραν πού ἔκλεινα τὰ ἐννέα καὶ ἀνοίγα... (Διακοπίζεται.) Ὁχι, καλέ! πῶς το λέγεις;... Ἄ! ναί... καὶ ἔμπαινα στὰ δεκά, ἡ μαμμά μ' ἐδῶσε τὴν ἄδειαν νὰ σπάσω τὸν κουμπάρῶ μου... Μὲ τὰ χρήματά που εἶχα μαζεμένα ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μιὰ κοῦκλα, μιὰ ὠραία κοῦκλα... Τὴν ἐβλεπα στὴ βιτρίνα τοῦ μικροῦ ἐμπορικοῦ πού εἶνε ἀπέναντι στὸ σπῆτι μᾶς... καὶ τὴν ἐλαχτάριζα, ἀλήθεια!

Λοιπὸν, ἐνῶ ἐμετροῦσα τὰ χρήματά μου, ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς σάλας, καὶ ἔρχεται μιὰ ἐπίσκοψος... δηλαδὴ μιὰ κυρία γειτόνισσά μας. Ἦλθε αὐτὴ ἡ κυρία, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴ μητέρα μου νὰ δώσῃ τὴ συνδρομὴ τῆς γιὰ ἓνα ὄρανο κοριτάκι.

Ἐστάθηκα καὶ ἄκουσα μὲ προσοχὴν τί εἶλεγε στὴ μαμμά αὐτὴ ἡ κυρία, καὶ, ἄμα ἐτελείετο:

— Δὲν μου λέτε, κυρία, τῆς λέγω ἂν τῆς δώτῃ κανένα; μιὰ ὠραία κοῦκλα, θὰ εὐχαριστηθῇ αὐτὴ ἡ ὄρανοῦλα;

— Ἄχ! κόρη μου, μοῦ ἀπντᾷ ἡ κυρία, θαρρῶ ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦτε νὰ τῆς δώσουν καίνα ζεστὸ φορεματάκι.

Αὐτὸ, μ' ἔκαμε καὶ ἀπθρησά κάπως... Περιερίον εἶνε, κορίτσι νὰ προτιμοῦν τὰ ρούχα ἀπὸ τὰς κοῦκλας!... (Μὲ σοβαρὸν τόνον, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολήν.) Δὲν το ἤξευρα τότε, βλέπετε... Καὶ ὀμῶς, εἶπα:

— Καὶ πῶς κάνει αὐτὸ τὸ φοριματάκι;

— Μὲ... δεκαπέντε, εἴσοι δρχμῆς ἐπάνω-κάτω...

Εἶσοι δρχμῆς! Ὁ κουμπάρῶς μου... τὰ εἶχα μετρήσῃ... εἶχε σωστῆς εἴσοι δρχμῆς καὶ εἰκοσιπέντε λεπτά. Ἐιοντοστάθηκα μιὰ στιγμὴ. Ἀπὸ ἀπέναντι ἡ κοῦκλα ἐστελεότανε στὴ βιτρίνα σὺν νὰ μου εἶλεγε: Ἄ! ἔλα λοιπὸν νὰ με πάρῃς! τί περιμένεις; Ἐί περιμένα, κυρία μου, τῆς ἀπῆν...

τῆσα... ἀπὸ μέσα μου, ἐνοεῖται! Νά... ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἓνα κρισταλί χωρὶς φερμα, καὶ ἐγώ... καὶ ἐγὼ δὲν σ' ἔχω ἀνάγκη, ἂν καὶ (μὲ ἓνα ἀναστεναγμὸν)... ἂν καὶ εἶσαι πολὺ ὠραία!

Καί, γιὰ νὰ μὴν κἀθωμαι καὶ σπαῖω τὸ κεφάλι μου περισσότερον, ἐπῆρχ τὰ χρήματά μου, καὶ τα ἐδῶσα ὅλα στὴ γειτόνισσα.

Ἡ μαμμά μ' ἐφίλησε τότε ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία μ' ἐφίλησε ἐπίσης, καὶ μοῦ ἔκαμε ἓνα σωρὸ ἐγκωμῶμα, καὶ... τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ἄμα ἐξυπνήσω, εἶδα τὴν ἀντικρινὴν κοῦκλα, πού καθότανε σὲ μιὰ καρέκλα, δίπλα στὸ κρεββάτι μου, καὶ μοῦ χαμογέλουσε.

Ἐσηκώθηκα ἄμῶς, καὶ ἐπήδησα κοντὰ τῆς, καὶ, καθὼς ἐγονάτιζα γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, εἶδα τοῦ ἐκρατοῦσε ἓνα χαρτάκι στὸ χεράκι τῆς. Καὶ τὸ χαρτάκι ἔγραφε: Ἐσο πάντοτε εὐσπλαγγνὸς καὶ ἐλεήμων!

(Σταματᾷ καὶ ἀποθεῖ.) Μοῦ φαίνεται πῶς ξύπνησε ἡ δεσποινὶς Ραρῶ... Σοῦς! μὴ μιλάτε! Πηγαίνω μιὰ στιγμὴ νὰ δῶ τί κάνει.

(Διευθύνεται σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν θύραν ὅπως εἶχε ἔλθῃ, στὲς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ μὲ τὸ δάκτυλο στὴ χεῖλῃ.)

ΔΟΥΚΙΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τότης, ἀκούσας δεῖ τὸ ἀρχαῖον ἄἘλληνικὸν πῦρ ἔκατε καὶ ἐνῆθε τῆς θαλάσσης.

— Τί καλὰ ἀναφωρεῖ! τότε θὰ πιάνασε καὶ τὰ ψέρια τῆς μῆρας!

Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Λόγιου τῆς Χαριστίως

Ὁ Τανάκης πρὸς τὴν Διλέκην:
— Τί ἀγνήσις αὐτὴ ἡ Φρόσω!
— Μπᾶ! γιὰτί;
— Φαντάσου! ἐνῶ ἐγώ, ἄμα τὴν εἶδα στὸν περίπτερον, τῆς ἔβγαλα τὸ καπέλο μου ὡς τὸν οὐρανό, ἐκεῖ ἡ οὐδὲ κῆν νὰ σηκώσῃ τὸ δικὸ τῆς!

Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Φαλίμου

Ὁ Μέλων Διπλωμάτης, ἰππέων ἄξιον ἦπον, ὁ ὁποῖος διαρκῶς σπᾶνεται εἰς τὰ δύο τοῦ πόδα:

— Φαίνεται δεῖ τὰλόγῳ μου ἐλημένησεν δεῖ εἶνε τετράποδον!

Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Ηλεκτρικοῦ Σπινθῆρος

Ἐξῶθεν τοῦ κήπου Ἀρνωῖτη, μετὰ τῷ δύο μικρῶν:

— Φαντάσου, λέγεται Ἀρνωῖτης σὺν νὰ εἶχε ἄρνια, ἐνῶ ἔχει μόνον ἀκούλους.

— Καὶ πῶς ἤθελες νὰ λέγεται;

— Σκυλίτσον!

Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου.

Οἱ Ἀλλασποντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, δεῖ νὰ μὴ πάραπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦνουν ἐγκωμῶν τὴν νέαν των διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μου, συναρθετέλλοντες καὶ λεπτὰ 30. διὰ τὴν εὐφωσίαν τῆς νέας ταινίας.

ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ»

ΑΚΟΥΣΙΑ ΚΑΣΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Τὸ προηγουμένον φύλλον, ἀντὶ νὰ τυπωθῇ ὡς συλλογὴ τῆν Πέμπτην, μὲλες ἐτυπώθη τὸ Σάββατον. Ἡ καθυστέρησις αὐτῆ προήλθεν ἐνεκα τῆς μετακομίσεως τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, τὸ ὅποιον ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὅπου τὸ ἤξουρατε ἔως τώρα, μεταφέρθη εἰς ἰδιόκτητον καὶ ευρῶτερον ἐργαστήριον, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, ὁδὸς Γεραλίου, ὅπου βέβαια ἡ ἐργασία θὰ γίνεταί τῶρα ἀκόμη ἐπιτελεστέρα.

Φαντασθετε εἰ φασαρία εἶνε ἡ μετακομίσις ἐνὸς τόσο μεγάλου Τυπογραφείου! Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφοβήθη δεῖ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδῶσιν φύλλον μίαν ἑβδομάδα. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ κατόρθωμα τῆς ἐξῆς καὶ ταχύτητος, δεῖ τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, δεῖ τὸ προηγουμένον φύλλον μὲ δὲν καθυστέρησις παρὰ μόνον τρεῖς ἡμέρας. Ὡς ἐν Ἀθήναις μάλιστα δὲν ἐνόησαν τίποτε, διότι ἔλαβαν τὸ φύλλον τῆν Κυριακῆν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάθη ὀλίγον ἀργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν ἐστάθη διόλου, διότι δὲν ἐπέφθασα τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν τοχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπέλεται μαζί μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μὲν ταινίαν. Ἐλαίω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐξωτερικοῦ, γυμνίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσχερευθῶσιν.

ΤΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΟΥΛΑΘΝ ΕΒΕΠΘΑΘΜΑΤΟΣ

Τάποτελέσματα τοῦ Ἀ' Διαγωνισμοῦ τοῦ κατὰ φύλλον ἐξεπαθώματος, θὰ δημοσιευθῶν ἄρσασίως εἰς τὸ 38ον φύλλῶν. Εἰδοποιούνται ἔβεν ἔσοι ἐκ τῶν Πρακτοῶν δὲν ἔχουν ἐκοφίσῃ τὸν ἡμῶν των, νὰ σταίλουν τὰ χρήματα μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου τοῦ βραδύτερον. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν θὰ συμπεριληφθῶν μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσῃ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Οἱ ἄλλοι ἀποκηλειοῦσιν.

Φαντάσου τὴν χαρὰν μου, Πολικὲ Ἀσκή, διὰν εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα, δεῖ μετὰ τῶν 36 ἀπολυθέντων μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου σας, σὺ εἶσαι ὁ πρῶτος. Ὁμοιοτάτη καὶ ἡ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀνήγγειλες τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Χάρης εἰς ἐσὶ, ὁ Ἕλλην Ἀθλητῆς ἐγνωρίσθη μὲ τὸν γαῖτόν του Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα, καὶ τώρα εἶνε φίλοι στενοί. Πῶς μ' εὐχαριστοῦν αὐταὶ αἱ φίλαι ματαῖ καλῶν παιδιῶν ἔβωσ εἶνε καὶ ὁ ἔνας καὶ ὁ ἄλλος. Διὲτι εἶμαι βεβαία δεῖ τὸν ἴδιον ἐλθουσισμὸν πού φανερωθεῖ ἡ ἐπιστολή τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητοῦ, ἀισθάνεται δεῖ αὐτὸν καὶ ὁ Ἠλεκτρικὸς Σπινθῆρ.

Ἰσαῖσα πού μου γράφεις σήμερον καὶ ὁ Ἠλεκτρικὸς Σπινθῆρ [Ε]. Ἄλλ' ἂν δὲν μου λέγῃ τίποτε περὶ τοῦ νέου του φίλου, εἶνε διότι δὲν μου γράφει ἀθηναϊκῶς ἐντυπώσεις, διότι δὲν εὐρίσκαται εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ ὠραία ἐπιστολή του, μὲ τὴν χαριτωμένην μεταλόωσαν, μοῦ ἤλαθεν ἀπὸ τὸ Γραφὸ τῆς Ἀυστρίας, τὴν παραθαλασσίαν ἐξοχίην θπου παραθερίζει. Τὴ ζωρᾶ πού τὴν περιγράφει! Ἐνόμισα δεῖ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖ!

Πότε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φοβῆται τὴν ἀποτυχίαν, Μαγευμένη Ἀκροθαλασσία. Καὶ μὲν πρέπει νὰ τὴν ἔχῃ ὑπ' ὄφθαλον, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον πολὺ, ὥστε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἡ ἐλπίς τῆς ἀποτυχίας μᾶς ὄθει πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας μᾶς γυρίζει πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀδρῆ τῶν Ἑλλήνων [Ε], σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον που ἐξήγησε. Ἄλλὰ διακί μὲ τόσους βιασχομῶς; Μήπως δὲν ἦτο δικαιοῦμά σου; Ἄν ἤρρησες νὰ μου γράφῃς, δὲν ὑπέθεσα δεῖ

μ' ἐλημενῶσες, ἀλλ' ὅτι εἶχες πολλὰς ἀσχολίας. Νὰ καὶ ὁ φίλος μου Κ. Α. Ἐφραμίδης. Τέσσαρα ἔτη εἶνε συνδρομητῆς μου, καὶ δὲν μου ἔγραψε παρὰ μόνον μίαν φοράν. Καὶ ὅμως ἐτύρωστε πόσον με ἀγαπᾷ; Φαντασθετε δεῖ τὸ ὄνειρόν του εἶνε νὰ συστήσῃ εἰς τὴν πόλιν του Πρακτοῦ τῆς Διακλιμασίας. Ἐως τώρα τὸν ἐμπόδισεν ἡ ἰδέα δεῖ εἰμπορεῖ νάποτυχη, ἀλλ' ἂν ἔβῃ τι εἶσα παραπάνω πρὸς τὴν Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν.

Μικρὸ Ραφαήλ [Ε], ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη. Καὶ ἐγὼ ἐπέκω δεῖ τῶσα πού ἔγινε τὸ πρῶτον βῆμα, θὰ τὴν καὶ τὸ δευτέρον, καὶ τὸ τρίτον... Καὶ δε' ἐν βραβείοις, τὸ ὅποιον εἶνε ὁ πόδας σου, δὲν χραιάζονται περισσοτέρα. Ἄρκει νὰ διαγωνίζεσαι πάντοτε, καὶ — τὰ ἴδια πρέπει νὰ εἴπω καὶ εἰς σέ, — νὰ μὴ σε πιεράσῃ ἡ ἀποτυχία.

ἘΠροχθὲς μοῦ ἐφόρησε τὸ πούλακι μου, τὸ ἀγαπημένον μου πούλακι, — μοῦ γράφει ἡ Ἰλδὴ — δὲν ἔξυρτε; πόσον ἐλυπηθῆκα! Ἐκαυσα! Ἐκαυσα! Νὰ μου σταίλῃς, σὲ παρακαλῶ, Μικρὰ Μυστικῆ. — Ἄ, νὰ μιὰ ὠραία παραγορία διὰ τοὺς θανάτους τῶν πούλακων: τὰ Μικρὰ Μυστικῆ. Σοῦ ἔστειλα.

Λαζάνια [Ε] δεῖ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν. Ὁ Ἀνανίας θὰ ἔχῃ τέσσαρα τὰ μάτια του καὶ σαραντακοτὶ αἱ δώδεκα ἀδελφαί του, μήπως ἀνακλιθῶσιν τὸν Τετῶν σὲ καμμιὰ ἄμαξα, καὶ τότε τί χρεῖ νὰ σας τὸν φέρουν καμμιὰ μέρα!..

Ἐμῶρα τὰ λέγεις, Γαλή τῆς Ἀγρυφῆς [Ε], ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος νὰ στενοχωρησῃς διὰ τὰ 95 σκαλοπάτια τῆς νέας σας κατοικίας. Ἄς εἶνε καλὰ τὰ ποδαράκια σου καὶ 199 νὰ ἦναι, τὸ ἴδιο θὰ τοὺς ἔκαμνε. Ψέματα; Φαντάζομαι τὴν στενοχωρίαν σου, Ρεα Σιλβία, διὰν δὲν εἶδες εἰς τὸ 30ον φύλλον τὸ ψευδώνυμόν σου. Ψεφρῆς τί συνέβη; Κατὰ λόθος ὁ τυπογράφος εἶχε παραλείψῃ ὅλας τὰς ἐγκρίσεις τοῦ φύλλου ἐκείνου, αἱ ὁποῖαι ἐπέφθασαν εἰς τὸ προχθασινόν. Μὴ νομίζῃς λοιπὸν δεῖ δὲν σε ἀγαπᾷ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, διχομαί μετὰ χαρῆς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Εὐσπλαγγνὸν Ψορῆν (Α. Α. Κ.) Φαίνονα (Ε. Κ. Γ. τυχεριστῶν παλὸ δε' ὅσα γράφεις) Ἀετῶνα (Α. Τ. Δ. αὐτὸ ἐξέλετα) Θαλάσσιον Ἀέρα (Κ. Ι. Α. καὶ σὺ αὐτὸ θὰ προτιμᾷς); Ἄλυτον Ἀτίγνμα (αὐτὸ σὺ ἐγκρίνω καὶ παραλείπω τὰ ἀρχικά γράφῃ μου ὅμως καὶ τὸ μικρὸν σου δυνα, νὰ σε γνωρίσω καλῶτερα μὲ τὸ Ἀ. μόνον τί θὰ καταλάβῃ;) Νομῶν Πομπήλιον (Α. Ε. Π. καὶ ἐγὼ ἐπέκω δεῖ θὰ φαίης ἔξω;) Σαδῶν (Γ. Ε. Π.) Ἀσπρον Ἀράπην (Α. Σ. Γ.) καὶ Νεαγῶν Ἠλεκτρολόγον (Κ. Δ. Φ. ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ θαύματα)

Ὁ φίλος μου Νικόλαος Κ. παρακαλεῖται νὰ μου σταίλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐξοχίην, διότι κανὲν ἀπὸ αὐτῶν που ἔστειλε δὲν ἦτο κατάλληλον. Ἄ! Ἀσκήσεις του συμπεριελήθησαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.

Μικρὰ Μυστικῆ ἐπιθυμοῦσιν νὰ νικηθῶσιν: Ἐσὺ τῆς Πέτρας μὲ τὸν Ἄετονα τῆς Νεμέας, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἠλιακὴν Ἀκτίνα, Νοστήν Ρομφαίαν καὶ Λευκὴν Νόστα. — ὁ Μυμητῆς τοῦ Σατταρῶ καὶ τὸν Ἰαπτότην τοῦ Μεσολωνος, Μικρὸν Βολιώτικον παύλαν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Πέταλον Ρόδου καὶ Χρῶδον Καρανάκι. — ὁ Κριτῶν τῆς Θαλάσσης μὲ τὴν Ναυσικάν, Ἰδὸ Ζῶ, Ἄρ-Ρε-Με, Μεγαλοπρεπῆ Φοῖ

